

Κατασκήνωση 2020: «Θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι!»

Σταθμός πνευματικού άνεφοδιασμού και άναβαπτισμός στά ζωόνα νάματα τής όρθόδοξης πνευματικότητας άποτελεῖ ή κατασκήνωτική ζωή γιά χιλιάδες ψυχές κάθε καλοκαίρι. Ή Άδελφότητά μας διακονεῖ αυτό τό ιερό έργο έδώ και πολλές δεκαετίες. Φέτος μέ αύξημένο αίσθημα εύθύνης λόγω τών πρωτοφανών συνθηκών πού έπικρατούν στην πατρίδα μας και σέ όλόκληρο τόν πλανήτη έξαιτίας τής έξάπλωσης του κορωνοϊού προβήκαμε σέ κάποιες έπιβεβλημένες άλλαγές.

Ζητώντας ξεχωριστά τήν προστασία του Θεού και τηρώντας όλα τά προβλεπόμενα μέτρα πού όριζε ή Πολιτεία λειτουργήσαμε λιγότερες και μικρότερες περιόδους μέ περιορισμένο αριθμό ατόμων.

Τό όνομα τής κατασκήνωσης «Θαρσεῖτε, έγώ είμι» ζωντάνευε μπροστά μας τό πρόσωπο του Κυρίου πού περπατά πάνω στην φουρτουνιασμένη θάλασσα τής ζωής και μεταγγίζει έλπίδα, νικά τόν ανθρώπινο φόβο και πλημμυρίζει τούς δικούς του μέ ειρήνη άκύμαντη και άναφαίρετη χαρά.

Αυτή βέβαια ή διακονία, και μάλιστα φέτος, -και έχουμε υικό χρέος νά τό άναγνωρίσουμε αυτό- όφείλει πολλά στην έγκάρδια και πατρική εύλογία του οίκου ποιμενάρχη σεβασμιωτάτου κ. Μακαρίου, ό όποιος μάλιστα, παρά τό βαρύ του πρόγραμμα, μäs έπισκέφτηκε επανειλημμένα.

Στήν Καστανούσα λειτουργήσαν οι περίοδοι Δημοτικού, Γυμνασίου, Λυκείου, Φοιτητών, δύο περίοδοι έπιστημόνων και έπτά διήμερα οίκογενειών.

Στά Πορόια κατασκήνωσαν τά τμήματα τών έπιστημόνων, οι φοιτήτριες και οι μαθήτριες Λυκείου και Γυμνασίου.

ΚΑΣΤΑΝΟΥΣΑ

Ίδιαίτερο τό πρώτο ἐξάμηνο τοῦ 2020. Ζήσαμε πρωτόγνωρες καταστάσεις καί σίγουρα σκεφθήκαμε πολλά καί προβληματιστήκαμε γιά περισσότερα. Παρόλα αὐτά, μία ἀπό τίς μεγαλύτερες ἀγωνίες πού εἴχαμε ἀπό τήν πρώτη στιγμή πού ἄρχισαν νά ἐφαρμόζονται τά μέτρα γιά τόν περιορισμό τῆς διασποράς τοῦ κορωνοϊοῦ ἦταν ἂν θά λειτουργήσῃ καί φέτος ἡ κατασκήνωσή μας. Ἐν τέλει οἱ ὑπεύθυνοι, μέ ἔμπονη προσευχή, ἐμπιστεύθηκαν τό ἔργο στόν Θεό -δικό του εἶναι ἄλλωστε- καί ὅλοι οἱ ἀδελφοί γονατίσαμε ἱκετευτικά μπροστά του, ζητώντας νά μήν ἐπιτρέψῃ κανένα πειρασμό. Κι ὁ Κύριος ὄχι μόνο προστάτεψε τήν κατασκήνωση ἀπό κάθε κίνδυνο, ἀλλά τήν εὐλόγησε καί μᾶς ἐνίσχυσε μέ τήν ἀγιαστική παρουσία του.

Λειτουργήσαμε, λοιπόν, φέτος μέ τίς ἰδιαιτερότητες πού ἀπαιτοῦνταν, ἀλλά οἱ ὑπόλοιπες πτυχές τῆς κατασκηνωτικῆς ζωῆς ἔμειναν ἀπαράλλαχτες, ὅπως καί τά προηγούμενα χρόνια: ἡ πρωινή προσευχή, τό ἀγιογραφικό ἀνάγνωσμα, ἡ ἔπαρση καί ἡ ὑπο-

στολή τῆς σημαίας, τό φαγητό, τό παιχνίδι, ὁ ὕπνος, οἱ πορεῖες, τό τραγούδι, τό ἀπογευματινό μάθημα, ἡ βραδινή προσευχή, οἱ γιορτές, οἱ συναντήσεις μέ τόν ἀρχηγό, ἡ ἐξομολόγηση στόν σεβαστό π. Μιχαήλ, ὁ ἐκκλησιασμός, ἡ θεία Κοινωνία.

Ἄν ἔπρεπε νά ξεχωρίσω δύο στιγμές τῆς φετινῆς κατασκηνωτικῆς ζωῆς οἱ ὁποῖες τήν χαρακτήρισαν, θά ἦταν οἱ ἐξῆς:

Ἡ πρώτη θά ἦταν ὅπωςδήποτε ἡ γιορτή τῆς Λαμπρῆς στήν περίοδο τοῦ Λυκείου. Μετά τήν πίκρα πού νιώσαμε ὅλοι φέτος καθώς δέν γιορτάσαμε τό Πάσχα στίς ἐκκλησίες μας, τό βράδυ τοῦ Σαββάτου 18 Ἰουλίου τελέσαμε στό ἐκκλησάκι τῆς Ἀγίας Τριάδος ἀγρυπνία. Ἀφοῦ κοινωνήσαμε τόν ἀληθινό πασχαλίο Ἀμνό καί γίναμε χριστοφόροι καί ζωηφόροι, ψάλαμε ὅλοι μαζί μ' ἐνθουσιασμό τόν ἀναστάσιμο παιάνα, τό «Χριστός ἀνέστη». Ἐπειτα ἀνεβήκαμε στήν κατασκήνωση καί, ὅπως ἄλλοτε οἱ Ἰσραηλίτες στόν καιρό τοῦ βασιλιᾶ Ἐζεκία, γιορτάσαμε τό Πάσχα καθυστερημένα μέν, ἀλλά μέ ὅλη του τή λαμπρό-

τητα: Άνάψαμε τίς λαμπάδες μας, πανηγυρίσαμε μέ τά άκατάπαυστα «Χριστός άνέστη», τίς καταβασίες καί τά στιχηρά τής «έορτής τών έορτών», εύχθηήκαμε μέ χαρούμενες άναστάσιμες εύχές, τσουγκρίσαμε κόκκινα αύγά κι εύφρανθήκαμε μέ τό πλούσιο άναστάσιμο τραπέζι πού έτοίμασε ή κουζίνα μας. Τήν Κυριακή σουβλίσαμε άρνί, χορέψαμε μέ άγαλλίαση τά λαμπριάτικα πανέμορφα τραγούδια τής παράδοσής μας, κι έτσι ζήσαμε στ' αλήθεια αύτό πού μέ τόσο πόνο είχαμε στερηθεί.

Ή δεύτερη στιγμή θά ήταν ή ήμέρα πατρίδας πού φέτος ήταν άφιερωμένη στους άγωνιστές τής ΕΟΚΑ. Μας συγκίνησε ιδιαίτερα τό ότι πολλοί άπ' αύτούς ήταν κατηχητόπουλα, όπως έμείς, καί κατηχητές. Καί βέβαια ό ίερός τους άγώνας μάς δίδαξε. Μας δίδαξε, μέ τρόπο συγκλονιστικό, ποιό πρέπει νά είναι τό φρόνημά μας, ποιές οι προτεραιότητές μας. Μας έδειξαν τόν δρόμο τής θυσίας, τής αύταπάρνησης καί τών ιδανικών. Μας έδειξαν πώς μπορούμε νά γίνουμε ή ζύμη, τό άλας καί τό φώς του κόσμου, πώς νά άντισταθούμε καί νά μήν κάνουμε καμία ύποχώρηση στο χριστιανικό καί πατριωτικό μας χρέος.

Τό κοινό αίσθημα είναι ότι καί φέτος προσπαθήσαμε όλοι, από τούς μικρότερους μέχρι τούς μεγαλύτερους, νά «ρουφήξουμε» τήν κάθε στιγμή τής κατασκήνωσης. Τά παιχνίδια μάς ψυχαγώγησαν, οι γιορτές μάς ένέπνευσαν, τά μαθήματα έγιναν όδοδείκτες, ή προσευχή έπικοινωνία μέ τόν Κύριο, ή κοινωνία τών άδελφών βακτηρία, οι προσωπικές στιγμές του καθενός όρόσημα, ή κατασκήνωση γιά άκόμη μία φορά έγινε άγιος σταθμός. Ξεχωριστή

εύλογία καί χαρά άποτέλεσε ή επίσκεψη στην περίοδο τών φοιτητών του σεβασμιωτάτου μητροπολίτη Κίτρους, Κατερίνης καί Πλαταμώνος κ. Γεωργίου, ό όποίος μάς άνέπαυσε καί μάς στήριξε μέ τήν παρουσία του.

Σταθμός λοιπόν πού μάς άνεφοδιάζει ή κατασκήνωση. Έδω πού έλέγχουμε τί πήγε καλά καί τί όχι στην πορεία μας, πού ξεστράτίσαμε, πού ύποχωρήσαμε, πού χάσαμε καί πού νικήσαμε. Είναι ό σταθμός πού παίρνουμε νέες, άγωνιστικές καί γενναίες αποφάσεις καί άνανεώνουμε τήν άγάπη μας γιά τή Ζωή, τόν Χριστό μας. Ένας κομβικός σταθμός τής ζωής μας, πάνω στή γραμμή τής Έκκλησίας μας, στην πορεία μας προς τόν Ούρανό...

Έλειπαν βέβαια από κοντά μας άρκετοί φίλοι, πού δέν γινόταν νά είναι φέτος μαζί μας. Όστόσο έπικοινωνήσαμε μυστικά τήν ώρα τής προσευχής καί είμαστε σίγουροι ότι του χρόνου θά είμαστε καί πάλι μαζί! Νά δώσει ό άγιος Θεός!... Άλλωστε είναι Αύτός πού μάς βεβαιώνει: «Θαρσείτε, έγώ είμι! Άν είμαι Έγώ μαζί σου, μή φοβάσαι τίποτε! Κι άν έρθει φουρτούνα καί θύελλα στή ζωή, θάρρος! Φώναξε μέ πίστη «Κύριε, σώσόν με», καί ξαφνικά, σέ μία στιγμή, θά σκορπίσω τά σύννεφα καί θά 'ρθει ή ειρήνη. Μόνο νά μείνεις μαζί μου. Στή σκέπη μου». Είναι μία συναρπαστική ύπόσχεση όλο φώς κι έλπίδα. Καί ό Κύριος τηρεί τίς ύποσχέσεις του...

Γ.Π., Φοιτητής

ΠΡΩΤΗ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ ΣΤΗΝ ΚΑΣΤΑΝΟΥΣΑ!

“Αν ήταν συναίσθημα, θά ‘ταν μία ανεξήγητη χαρά. Κι αν ήταν ανθρώπινη σχέση, θά έκφραζόταν μέ τήν πιό υπέροχη μορφή της: τήν αδελφική φιλία.

“Αν ήταν πρόγραμμα, θά ήταν από αυτά πού έκτελούνται μέ ακρίβεια δευτερολέπτου. Κι αν ήταν ηλικία, θά ήταν όλες μαζί -ώριμη, νεαρή, έφηβική, παιδική καί βρεφική- συμπυκνωμένες, θαρρείς, σέ μία.

“Αν ήταν χρώμα, θά φαινόταν άσπρογάλαζο νά κυματίζει πάνω σέ καταπράσινο φόντο μακεδονικού βουνού. Κι αν ήταν οικογενειακή στιγμή, θά ταυτιζόταν μέ τή ζεστή έπικοινωνία γύρω από τό κοινό τραπέζι.

Πόσες στ’ αλήθεια δυνατές έμπειρίες εύδόκησε ό Άχώρητος νά χωρέσει μέσα σέ δύο μόνο ήμέρες! Δεκαπέντε οικογένειες σέ κάθε διήμερο πήρανε ανάσα ούρανοϋ γιά νά συνεχίσουν τόν άγώνα τόν καλό στους δύσκολους καιρούς μας. ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΠΕΤΥΧΕ!

Άρχηγέ μας, δέν χρειάζεται άλλη σκέψη! ΜΕΝΟΥΜΕ ΚΑΣΤΑΝΟΥΣΑ! Ή κατασκήνωσή μας δέν είναι μικρή· είναι άπέραντη! Μας χωράει όλους καί μπορεί νά μās άγκαλιάζει κάτω από όποια καιρικά φαινόμενα! Σέ κάθε εύλογη μένη στιγμή νιώθαμε πώς μαζί μας δοξολογούν τόν Θεό ό σεβαστός μας διδάσκαλος καί ό άγαπημένος μας άδελφός Πausανίας μπρός στον θρόνο του Θεού, καθώς έβλεπαν τό όνειρό τους νά γίνεται αληθινό!

“Ενας πανδημικός ίός έγινε αίτια νά κάνουμε τό μεγάλο άλμα. Δόξα σοι, Κύριέ μας, πού μόνο Έσύ έχεις τόν τρόπο μέσα από τόν πόνο καί τόν πειρασμό νά εργάζεσαι θαύματα!

*Μέ άπέραντη εύγνωμοσύνη,
μία σύζυγος καί μητέρα.*

ΠΟΡΟΪΑ

Κατασκήνωσή μου, θέλω νά σοῦ πῶ...

Ἀγαπημένη μου κατασκήνωση,
νά 'μαι καί πάλι, γιά πολλοστή φο-
ρά στή ζωή μου, μέσα στήν εὐλογημέ-
νη ἀγκαλιά σου!

Εἶσαι ὅλου τοῦ χρόνου τό ποθητό
ζητούμενο καί κάθε καλοκαιριοῦ τό ἀ-
κριβό μου δεδομένο.

Ὅμως φέτος, μέ λαχτάρисες, ἀγα-
πημένη μου κατασκήνωση! Γιά τήν ἀ-
κρίβεια, ὄχι ἐσύ, ἀλλά τό ἀπειλητικό
ἐνδεχόμενο τῆς ἔλλειψής σου.

Κι ἔνιωσα νά σείεται τό ἔδαφος κά-
τω ἀπό τά πόδια μου καί νά κινδυνεύει
σοβαρά ἡ πνευματική μου ὑπόσταση.

Ἀλλά ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέν μ' ἐγ-
κατέλειψε... Μέ κατέστησε καί πάλι ἀ-
ποδέκτη τῆς δωρεᾶς.

Μίας δωρεᾶς πού δέν περιορίζεται
στό αἶσθημα τῆς εὐχαρίστησης, ἀλλά
ἐπεκτείνεται στό συναίσθημα τῆς ἀ-
σφάλειας ἐξαιτίας τῆς ἀδελφικῆς συγ-
κατοίκησης καί διατρανώνεται στήν
πληρότητα τῆς εὐτυχίας πού τό θεϊκό
ἄγγιγμα χαρίζει.

Κάθε δέντρο καί μία προσευχή. Κά-
θε κιόσκι καί μία ἐξομολόγηση. Κά-
θε θεία Λειτουργία κι ἓνα ἄνοιγμα τοῦ

οὐρανοῦ.

Πρὶν χρόνια ὁ ἐφηβικός συναισθη-
ματισμός μου εὐλαβικά ἀπέθεσε λίγο
ἀπό τό χῶμα σου μέσα... στίς ἀπο-
σκευές μου, γλυκιά μου κατασκήνωση!

Γιά νά σ' ἔχω πάντα κοντά μου...

Γιά νά μή σέ χάσω ποτέ!!!

Σήμερα, ὠριμότερη πιά, ποθῶ νά
σοῦ ... τό ἐπιστρέψω.

Σοῦ φέρνω τόν χωμάτινο ἐαυτό
μου νά τόν ἀνακαινίσεις καί πάλι στό
ἀμφιθέατρό σου μέ τόν λόγο τοῦ Θε-
οῦ.

Σοῦ καταθέτω τήν ἀσίγαστη ἐπιθυ-
μία μου νά διακονήσω σέ ὅποια γωνιά
σου, σέ ὅ,τι χρειαστεῖς.

Κι ἀκόμη, τολμῶ νά σοῦ προσκομί-
σω τόν διακαῆ πόθο πού τό μητρικό
φίλτρο μοῦ ὑπαγορεύει: Ν' ἀξιώνονται
καί τά παιδιά μου καί τά παιδιά τῶν
παιδιῶν τους τῆς στοίχισης στή «γενεὰ
ζητούντων τόν Κύριον», πού θ' ἀντιπα-
λεύει τίς τρικυμίες μέ τήν ἀποκαρδο-
κία τοῦ ὀνόματός σου «θαρσεῖτε, ἐγὼ
εἰμι».

Δ. Μ.-Τ., Μαθηματικός

Κατασκήνωσή μου,
Πόσο γλυκιά είναι πάντοτε η θύμη-
σή σου!

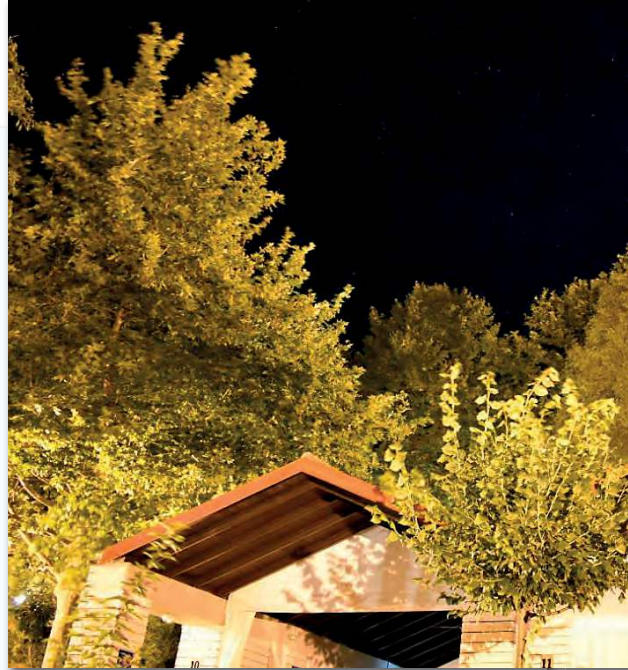
Μές στίς μπόρες, στά άγριοκαίρια ή
καί στά άπάνεμα λιμάνια τής ζωής, ή
σκέψη στρέφεται πάντα σέ σένα. Σέ σέ-
να πού μου 'μαθες νά ψελλίζω τά πρώτα
λόγια προσευχής, σέ σένα πού κοντά
σου γεύτηκα τίς πρώτες νίκες στόν ά-
γώνα μου, σέ σένα πού μου 'μαθες νά
χαίρομαι τή νιότη μου!

Καί σάν οί μέρες τής χρονιάς κυ-
λούν, ή λαχτάρα όλο καί μεγαλώνει νά
βρεθώ καί πάλι κοντά σου, νά καταθέ-
σω σέ κάποια γωνιά σου ό,τι μέ βαραί-
νει κι έσύ νά μου δώσεις δύναμη ν' άρ-
χίσω καί πάλι τόν άγώνα μου. "Όσο κου-
ρασμένη καί φορτωμένη κι άν έρθω,
έσύ πάντα βρίσκεις τόν τρόπο νά μέ
άνανεώσεις καί νά κάνεις τό φορτίο μου
ανάλαφρο!

Μέ τό φετινό σου όνομα, μέ τά μα-
θήματα, τά τραγούδια, τήν έπικοινωνία
μέ τά άδέλφια, τίς γιορτές, τίς ώρες
προσευχής, όλες τίς ήμέρες τής φοιτη-
τικής περιόδου μου θύμιζες πώς όταν
τρικυμίες μέ κυκλώνουν δέν είμαι μόνη,
άλλά είναι παρών ό Κύριος καί μου φω-
νάζει: «Θάρσει, έγώ είμι!».

Στ' αλήθεια, ποιός άλλος μπορεί νά
άφουγκραστεί τόν πόνο, τήν άγωνία καί
τόν φόβο μας, έκτός από τόν ούράνιο
Πατέρα μας; Ποιά άλλη άγκαλιά μπορεί
νά μās σκεπάσει όταν παραμονεύει ό
κίνδυνος, έκτός από κείνη τής Μητέρας
του Θεού καί του κάθε πιστού; Τό ζή-
σαμε αυτό δυνατά τήν ήμέρα πού όλη
ή πατρίδα μας θρηνούσε γιά τήν Άγια-
Σοφία, κι έμείς μαζί μέ τόν έφημέριο καί
τούς κατοίκους τών "Ανω Ποροΐων κα-
ταφύγαμε στήν "Υπέρμαχο Στρατηγό,
ψάλλοντας τόν Άκάθιστο "Υμνο.

Άλησμόνητο θά μένει μέσα μας τό

βραδινό άφιέρωμα στόν μακαριστό έ-
πίσκοπο Φλωρίνης π. Αύγουστίνου, πού
έπιμελήθηκε ή ομάδα «Άγία Καλλινίκη».
Μέ κείμενα καί διαφάνειες ξεδιπλώθηκαν
μπροστά μας συγκλονιστικές στιγμές καί
διδασκαλικά περιστατικά τής ζωής του ά-
γωνιστή ιεράρχη, ό όποιος άποτελεί έ-
μπνευση πίστεως καί ήρωισμού.

Κατασκήνωσή μου, πόσο γρήγορα
κυλούν οί μέρες όταν βρίσκομαι κοντά
σου! Σάν φτάσει ή τελευταία μέρα πρίν
σέ άποχωριστώ, θέλω νά πάρω άπό σένα
ό,τι περισσότερο μπορώ!

Φεύγοντας, λοιπόν, μία τελευταία
προσευχή στέλνω άπό τήν αύλή σου:

«Κύριε, σέ εύχαριστώ γιά όσα μου
χάρισες καί φέτος. Κάνε, ό,τι κι άν στεί-
λεις στή ζωή μου καί τή φετινή χρονιά,
μαζί σου νά τό περάσω! Νά μήν άφήσω
τό χέρι σου, Κύριε! Κι άξιώσέ με καί του
χρόνου καί κάθε καλοκαίρι τής ζωής μου
νά τό περνώ μαζί σου καί μαζί μέ τά
άδέλφια μου στό εύλογημένο καταφύγιο
πού ή άγάπη σου έφτιαξε γιά μένα, στήν
πολυαγαπημένη μου κατασκήνωσή!».

Μ.-Π.Τ., Φοιτήτρια

Φέτος ή κατασκήνωση ήταν αλλιώςτικη. Οί ειδικές συσκευασίες για τό φαγητό, τά κενά κρεβάτια στή σκηνή, αλλά και ή συχνή χρήση του άντισηπτικού ήταν μερικές από τίς διαφοροποιήσεις. Ώστόσο ή ουσία τής κατασκήνωσης δέν άλλαξε σέ τίποτα. Αύτός ό τρόπος μέ άνεφοδιάσε πνευματικά. Τό φετινό όνομα βροντοφώναξε από τήν άρχή αυτό πού είχα τόσο ανάγκη νά άκούσω: «Θαρσείτε, έγώ είμι».

Άνάμεσα σέ όσα άκούσαμε στά πρωινά άναγνώσματα και στά άπογευματινά μαθήματα πού μās έφοδιάσαν στον άγώνα μας, ιδιαίτερα μās ένθουσίασαν όσα μās είπε ό σεβασμιώτατος έπίσκοπος Ν. Κρήνης και Καλαμαριάς κ. Ίουστίνος, πού βρέθηκε

ανάμεσα μας ένα άπόγευμα.

Έδω πού χαμηλώνει ό ούρανός νιώθω κι έγώ πιο κοντά Του... Παρηγοριά στάλαξε στήν καρδιά μου τό μυστήριο τής Έξομολογήσεως και τότε κατανόησα τί σημαίνει πραγματική έλευθερία.

Φ.Φ., Μαθήτρια Λυκείου

Ναί, κατασκήνωσή μου λειτουργήσες! Άργησες, αλλά άνοιξες και για μένα τήν άγκαλιά σου!

Όλα ήταν άψογα... και είμαι πολύ χαρούμενη για αυτό! Δέν θά σου πω τώρα κάτι άλλο, παρά μόνο πόσο θαυμάζω όλες τίς κυρίες πού άφησαν ύποχρεώσεις, οικογένειες, έκκρεμότητες, για νά βρεθούν κοντά σου και νά διακονήσουν τά παιδιά του Θεού.

Αυτό πού μέ έντυπωσίασε φέτος είναι κάτι ξεχωριστό: Ήταν πέντε κυρίες στήν κουζίνα, πού έλεγαν ότι ήταν «στήν ίδια ομάδα» και ήρθαν νά διακονήσουν «μαζί μέ τήν άρχηγό». Αυτό πρώτη φορά τό άκουγα! Τί θά πει «μαζί μέ τήν άρχηγό», άφου αυτές ήταν στήν κουζίνα και ή άρχηγός στο άρχηγείο;

Ένα βράδυ ή ίδια ή άρχηγός έλυσε τήν άπορία μου. Κάλεσε όλες αυτές τίς κυρίες τής κουζίνας στήν τραπεζαρία, για νά τίς γνωρίσουμε από κοντά! Μās είπε ότι όλες τους είναι φίλες από μικρές μαθήτριες ή καλύτερα άδελφές! Μεγάλωσαν και έγιναν φοιτήτριες, καθηγήτριες, μανούλες. Όλα τά έζησαν μαζί, χαρές και λύπες. Στηρίζονταν μέ τήν προσευχή και επαιρναν δύναμη ή μία από τήν άλλη. «Ήρθαμε όλες μαζί», είπε ή άρχηγός, «για νά διακονήσουμε αυτό τό έργο πού τόσα χρόνια τό άπολαμβάνουμε».

Άχ κατασκήνωση! Δέν είσαι προορισμός διακοπών, είσαι ό τρόπος ζωής πού δείχνεις πως αξίζει νά ζει κανείς όπως θέλει ό Χριστός. Εύχήσου και για μένα, κατασκήνωσή μου... κάποτε νά αξιωθώ κι έγώ νά διακονήσω μέ τήν ομάδα μου στήν άγκαλιά σου! Νά σου άνταποδώσω τά τόσα δώρα...

Χ.Δ., Μαθήτρια Λυκείου

Κατασκήνωσή μου, όταν ήμουν μικρή, οί δικοί μου επιστρέφοντας από κοντά σου μου έφερναν για δώρο κάποιο γλυκό. Όταν μεγάλωσα και βρέθηκα κι εγώ στην αγκαλιά σου, κατάλαβα ότι πραγματικά είσαι ένα γλυκό, τό πιό γλυκό δώρο του Θεού στά παιδιά του.

Κοντά σου γεύομαι χαρά παραδεισένια μέσα στην αγάπη τών στελεχών και τή γλύκα τής κοινής ζωής μέ τά αδέλφια μου. Υπέροχες οί στιγμές κοντά σου!

Φέτος, από τόν Άπρίλιο ετοίμασα τή βαλίτσα μου, τήν ετοίμασα και περίμενα... μέ αγωνία και προσμονή. Τώρα τό όνειρο έγινε πραγματικότητα. Δοξάζω τόν Θεό, εύχαριστώ έσένα, πολυαγαπημένη μου κατασκήνωση, πού μου δίνεις δύναμη, πού ένισχύεις τή θέλησή μου, πού μου μαθαίνεις νά είμαι του Θεού και νά τό χαίρομαι!

Φ.Δ., Μαθήτρια Γυμνασίου

Όσες λέξεις κι άν σκεφτώ
ξέρω πώς δέν θά μπορώ
νά έκφράσω αληθινά
ό,τι υπάρχει στην καρδιά.
Κατασκήνωση, μαζί σου
μιά γωνιά του παραδείσου
γνώρισα μέσ στίς πλαγιές σου,
στίς όμορφες βουνοκορφές σου.

Σ' εύχαριστώ απ' τήν ψυχή μου
πού όμορφαίνεις τή ζωή μου!
Νά 'σαι πάντα στηρίγμά μου,
δύναμη, παρηγοριά μου!
Κι άν ό δρόμος μās χωρίσει,
κι άν ή μπόρα ξαναρχίσει,
θά 'σαι μέσα στην καρδιά μου
ή πιό ωραία συντροφιά μου.

Ε.Κ., Μαθήτρια Γυμνασίου

Ρωμανός Μπιτσαχτσιίδης, ὁ πρωτομάστορας

Ήταν πολύ ξαφνική ἡ εἵδηση τοῦ θανάτου τοῦ πρωτομάστορα τῆς κατασκηνώσεώς μας Ρωμανοῦ (ἢ «Ρωμάνι», ὅπως τόν ἀποκαλούσαμε χαϊδευτικά). Ὁ Κύριος τόν κάλεσε νωρίς κοντά του, στά 46 του, γιά νά συναρμηθεῖ στά μέλη τῆς οὐράνιας κατασκήνωσης.

Μέ τόν Ρωμανό γνωριστήκαμε πρὶν ἀπό 8 χρόνια τέτοια ἐποχή, τότε πού μέ ἀγωνία καί προσευχή ξεκινήσαμε τή δεύτερη φάση τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς κατασκηνώσεώς μας. Ήταν ἀπό ἐκεῖνα τά μαστόρια πού «πιάνουν πουλιά στόν ἀέρα». Ἀπό τήν πρώτη στιγμή τόν ἐμπιστευθήκαμε. Καί δέν πέσαμε ἔξω. Χαιρόμαστε σήμερα τά ἔργα του καί τά ἀπολαμβάνουμε. Τό ἀρχηγεῖο, τά συγκροτήματα τῶν σκηνῶν, ἡ «διακονία» καί κυρίως ἡ κουζίνα μέ τήν τραπεζαρία εἶναι ἔργα του καί ἔργα τῶν συνεργατῶν του. Ἀγαποῦσε εἰλικρινά τήν Ἀδελφότητά μας καί ἐκτιμοῦσε ἀφάνταστα τήν ἀγωνία μας γιά τό «δίλεπτο τῆς χήρας». Μᾶς ἔλεγε: «Δέν θέλω λεφτά. Ὅποτε ἔχετε...». Ἡ συνεργασία του μέ τή μηχανικό μας πράγματι ἐντυπωσίαζε, ἀφοῦ διάβαζε καί κατανοοῦσε τά σχέδια μέ καταπληκτική ταχύτητα καί εὐστροφία. Ἐντύπωση μοῦ ἔκανε ἡ ἀγάπη καί ἡ συνεργασία μέ τόν ἀδελφό του Ρολάνδη, σπάνια μεταξύ ἀδελφῶν.

Στή βαθειά οἰκονομική κρίση τῆς πατρίδας μας ἀναγκάστηκε νά ξενητευθεῖ στή Ρωσία γιά τόν ἐπιούσιο, ἀφήνοντας τήν οἰκογένειά του στή Ροδόπολη. Στό ἀεροδρόμιο γιά τήν ἐπιστροφή στήν πατρίδα ὁ Κύριος τόν πῆρε κοντά του μέ ἄλλη πτήση, πού εἶχε προορισμό τόν οὐρανό.

Ἐμεῖς θά τόν μνημονεύουμε στά δίπτυχα τῶν συνεργατῶν μας καί θά ἀναφέρουμε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τό ὄνομά του ὡς συντελεστοῦ τῶν ἔργων τῆς Κατασκηνώσεώς μας. «Ρωμανοῦ τοῦ πρωτομάστορά μας, συνεργάτη μας καί ἀδελφοῦ μας, ἅς εἶναι ἡ μνήμη αἰωνία!».

Γεώργιος Π. Μυτιληναῖος

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

Ἀνδρονικίδης Ἰωάννης 50€ * Καναρίδου Φωτεινή, εἰς μνήμην συζύγου Χαραλάμπους, 100€ * Ξ. Μελπομένη 100€ * Ξανθόπουλος Γεώργιος 250€ * Χρηστίδου Ἑλένη 400€ * Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην διδασκάλου Στ. Ν. Σάκκου, 30€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

Βασιλική, Δέσποινα & Καλλιόπη Χ. 210€ * Γ.Π. 40€ * Δ.Ν. 100€ * Δ.Ν. 90€ * Δ.Λ. 100€ * Ζ.Λ. 300€ * Ζ.Χ., εἰς μνήμην συζύγου Ἐρμανουήλ, 60€ * Κ. Δέσποινα 100€ * Μ.Σ. 400€ * Ν.Η. 300€ * Ν.Π. 20€ * Ξ.Μ. 50€ * Π.Α. 300€ * Σ.Α. 200€ * Τ.Π. 200€ * Τ.Χ. 80€ * Τ.Χ. 1.300€ * Ἀνώνυμη, εἰς μνήμην Ἰωάννη Ζαμανίκου, 100€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

Μποζίνη Ἀναστασία 50€ * Παργιανᾶς Ἀστέριος, εἰς μνήμην γονέων Γεωργίου - Μαρίας, Σοφίας, 100€.

Γιά τό Περιοδικό

Δημητράς Κωνσταντῖνος 50€ * Θεοδωρίδου Ἑλένη 20€ * Κ.Π. 60€ * Συμεωνίδου Βασιλεία 10€.